

fælde, og hvis dette var sket i Forbindelse med en Værdistigningsskat, vilde der ad alle disse Veje kunne være skaffet rigelig Dækning for det Indtægtstab, Staten vilde komme til at lide ved de Toldnedsættelser, vi krævede. Ja, jeg kan sige, at til yderligere Sikkerhed for, at Statskassen ikke skulde komme til at lide noget Tab, og for at der altid kunde blive Balance paa Statsregnskabet, have vi adskillige Gange, i det mindste et Par Gange her i Rigsdagen, foreslaaet, at vi paa Indkomst- og Formueskattelovene skulde indføre en glidende Skala. Det er jo det, som nu Højres ledende Politikere gøre sig til Talsmænd for. Det er ikke saa mange Dage siden, at vi saa offentlig en af Højres ledende Finansmænd netop gøre sig til Talsmand for den samme Tanke, som første Gang blev fremsat af Socialdemokratiet i 1896 og senere er bleven gentaget, om, at der i disse Formue- og Indkomstskattelove skulde indsættes en saakaldt glidende Skala saaledes, at Skattebeløbene opkrævedes først efter en bestemt Normalskala, men at man saa paa de aarlige Finanslove bestemte, om man skulde opkræve Skatten med et større Beløb, med visse Procents Tillæg, eller om man skulde opkræve den med visse Procents Fradrag.

Jeg tror, at det vilde være et overordentlig sundt og godt Princip, om vi kom ind paa dette. For det første vilde man altid paa den Maade kunne skaffe Balance paa Statsregnskabet, man vilde netop kunne opkræve det, som man havde behov, og for det andet vilde det opfordre til, at man her i Rigsdagen blev særdeles økonomisk. Den simple Følge af en saadan glidende Skala vilde være, at hvis man her i Rigsdagen vedtog — lad mig nævne som Eksempel Forsvarlove, der vilde kræve betydelig forøgede Indtægter, og man saa samtidig herinde paa Finanslovforslaget fastsatte, at nu skulde Normalskalaen forhøjes med visse Procent, er jeg overbevist om, at det første, Vælgerne vilde spørge deres Rigsdagsmand om, naar han kom hjem til dem efter Samlingen, var dette: Hvordan stiller det sig i Aar med Opkrævning af Indkomst- og Formueskatten? Er der et Tillæg ud over Normalskatten, eller er der et Fradrag? Og naar man saa maatte frem med, at der var et Tillæg, vilde Vælgerne naturligvis straks spørge: I hvad Anledning er det kommet? Jeg tror, at hvis vi havde haft en saadan Bestemmelse, vilde Forsvarslovene aldrig være bleve vedtagne, der var ingen, der vilde have dristet sig til at vedtage dem og saa komme hjem med saa stærkt forøgede Fordringer netop paa disse Punkter, paa

Formue- og Indkomstskatten. Der er et andet Punkt, hvor man ogsaa retter stærke Bebrejdelser mod Socialdemokratiet, hvor man siger, at vi ere slemme til at gøre Overbud, og det hedder, at vi derved have vor store Skyld i den Finansnød, vi befinde os i. Det, man her tænker paa, er vor Stilling overfor Lønningslovene. Jeg skal villigt og ærligt indrømme, at vi Socialdemokrater, lige saa længe vi have haft Sæde i Rigsdagen, af al vor Evne have arbejdet for, at Staten skulde være en human Arbejdsgiver, der kunde staa som et Mønster for de private Arbejdsgivere, at vi af al vor Evne have søgt at hæve Lønningerne for de lavt lønnede Statstjenestemænd, og vi have haft Held med os paa ikke saa faa Omraader, saa at der er gennemført Lønningsforbedringer f. Eks. for Skovarbejderne, for Arbejderne ved Hæren og Marinen, for Ledvogtere, i Jernbaneværkstederne og paa adskillige andre Steder. Vi have ligeledes krævet, at Staten skulde yde en garanteret Pension for sine Arbejdere, og vi have haft den Tilfredsstillelse at se, at disse Fordringer ere blevne gennemførte, at man har bøjet sig for dem, saa at nu næsten alle Statstjenestemænd ere sikrede ved Pensionslove. Socialdemokratiet stillede i 1898 den Fordring paa Finansloven, at enhver Statsarbejder skulde have, uden Fradrag i sin Løn, en Uges Ferie. Det var en Fordring, som blev stemt ned Gang efter Gang. Vi stillede den igen, og vi have haft den Tilfredsstillelse at se, at nu er den gennemført, saaledes at de allerfleste af Statens Tjenestemænd nu kunne glæde sig ved denne Uges Ferie.

Alt dette har selvfølgelig kostet Penge og ikke faa Penge, men jeg skal samtidig minde om, at vi have kun stillet os paa dette humane Standpunkt overfor de lavt lønnede Tjenestemænd, naar vi samtidig kunde anvise andre Omraader, hvor Beløb kunde spares, hvorved de forøgede Udgifter atter kunde indvindes eller dækkes, og dér kan jeg f. Eks. nævne den Stilling, vi have indtaget, naar Talen var om høje eller meget høje Lønninger. Jeg skal saaledes nævne Socialdemokratiets Stilling overfor Civillisten. Da den Lov blev gennemført, foreslog vi en Nedsættelse af 1 Mill. Kr. aarlig. Det var saaledes, at den daværende Kronprins havde 120,000 Kr., Prins Christian 48,000 og den afdøde Konge 1 Mill. Kr. Vi foreslog da at stryge denne Million, som den afdøde Konge havde haft, saa at Kronprinsen som Konge beholdt de 120,000 Kr. og Prins Christian sine 48,000 Kr. Vi mente, at det kunde meget godt gaa for et lille,